

rep.nr 2011/4928

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

**OPENBARE TERECHTZITTING VAN DRIE MEI
TWEEDUIZEND EN ELF.**

3e KAMER

bediendecontract

op tegenspraak

Heropening der debatten + neerlegging stukken

In de zaak :

1. L

2. V

Appellanten, die op de openbare terechtzitting worden
vertegenwoordigd door meester De Clippele F., advocaat
te Antwerpen,

tegen :

B.V.B.A. DELEK BELGIUM, met maatschappelijke zetel
gevestigd te 1050 Brussel, Arnaud Fraiteurlaan 25,

Geïntimeerde, die op de openbare terechtzitting
wordt vertegenwoordigd door meester Vanden Abeele
A., advocaat te Brussel.

*

-bijgevolg, de Bvba Delek Belgium te veroordelen tot betaling van:

- de helft van de maandelijkse bijdragen hospitalisatieverzekering vanaf 1-1-2009 tot zijn overlijden of dat van zijn echtgenote ter dekking van hemzelf en zijn echtgenote, vermeerderd met de gerechtelijke intresten;
- een bedrag van 226,02 euro, zijnde een vierde deel van de bijdragen voor 2008 en de intresten daarop;
- de kosten van beide aanleggen.

De vennootschap vordert dat het bestreden vonnis zou worden bevestigd.

BEOORDELING

I.ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Nu geen betekeningakte van het bestreden vonnis wordt voorgelegd, kan worden aangenomen dat het hoger beroep dat regelmatig is naar vorm, binnen de wettelijke termijn werd ingesteld. Aan de andere ontvankelijkheidsvereisten is eveneens voldaan. Het is derhalve ontvankelijk.

II TEN GRONDE

Standpunt van partijen

De heer L betwist dat zijn vordering zou zijn verjaard. Hij verklaart dat hij er pas op 28 januari 2008 kennis van heeft gekregen dat de vennootschap haar bijdrage verminderde, zodat de dagvaarding op 21-1-2009 tijdig werd ingesteld.

Hij merkt op dat pas op 26-1-2008 het hem verschuldigde nettobedrag werd overgeschreven met inhouding van 75% (als premie te zijnen laste in de hospitalisatieverzekering.

Verder betoogt hij

-dat de gemeenrechtelijke verjaringstermijn van 10 jaar van toepassing is daar de vordering tot bijdrageverplichting haar oorzaak vindt in een overeenkomst/akkoord tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst, niet in de arbeidsovereenkomst zelf.

-dat zij alleszins pas ontstaan is na de beëindiging van de arbeidsovereenkomst.

-dat de vennootschap door haar betaling te staken inbreuk pleegt op een collectieve arbeidsovereenkomst, zodat de vordering op een misdrijf steunt en bijgevolg de verjaringstermijn van de burgerlijke vordering gesteund op een misdrijf van toepassing is.

-dat zelfs indien de verjaringstermijn van art 15 WAO van toepassing zou zijn, de vordering niet is verjaard aangezien zij betrekking heeft op een termijnschuld en overeenkomstig art 2257 BW de verjaringstermijn niet aanvangt dan na afloop van de dag waarop de schuld is komen te vervallen en de vennootschap pas op 1-1-2009 haar betaling heeft gestaakt.

De vennootschap is van oordeel dat de arbeidsrechtbank terecht heeft geoordeeld dat terzake de verjaringstermijn van art 15 WAO van toepassing was daar de vordering ontstaan is uit de arbeidsovereenkomst.

In ieder geval loopt de verjaring volgens haar reeds vanaf het overmaken van haar brief van 22-12-2006 aan de heer L waarin zij haar beslissing mededeelde omtrent de nieuwe regeling die op 1-1-2008 zou ingaan, zodat de vervaldatum 1-1-2008 is.

De arbeidsrechtbank heeft volgens haar terecht vastgesteld dat de heer L vanaf 2008, zonder enig protest 75% van de premie heeft betaald.

In ondergeschikte orde betoogt zij dat de heer L niet bewijst dat de hospitalisatieverzekering onbeperkt in de tijd gold.

Zij verwijst naar

-het vademecum voor bruggepensioneerden waarin bepaald werd:
"De bruggepensioneerde werknemer die wenst verder te genieten van de hospitalisatieverzekering kan dit aan het tarief van actieve werknemer tot aan het bereiken van de pensioenleeftijd. Hij zal vervolgens kunnen blijven deelnemen aan deze verzekering ten titel en aan het tarief van gepensioneerde."

De deelname aan de hospitalisatieverzekering zal zich niet verder kunnen uitstrekken dan de periode gedekt door deze verzekering, indien deze komt te worden opgezegd door de vennootschap of de verzekeraar."

-de brief van 27-11-1995 waaruit blijkt dat het recht op de hospitalisatieverzekering verbonden was aan de voorwaarde dat de begunstigde aanvaardde de premies te betalen die jaarlijks zouden worden herzien.

Zij betwist zich ertoe hebben verbonden om voor onbepaalde duur 50% van de premie te blijven betalen.

Zij wijst erop dat zij inspanningen heeft gedaan opdat de polis ten voordele van de gepensioneerden en bruggepensioneerden zou worden behouden, daar AG Fortis deze polis voor die groep wenste op te zeggen.

De verjaring

Art 15 van de wet van 3-7-1978 (WAO) bepaalt:

“De rechtstvorderingen die uit de overeenkomst ontstaan, verjaren één jaar na het eindigen van deze overeenkomst of vijf jaar na het feit waaruit de vordering is ontstaan, zonder dat deze termijn één jaar na het eindigen van de overeenkomst mag overschrijden”.

Het toepassingsgebied van die bepaling wordt ruim opgevat. Zij wordt geacht van toepassing te zijn op alle vorderingen die zonder de arbeidsovereenkomst niet hadden kunnen ontstaan. (T. Van De Calseyde, Recente evoluties inzake verjaring in het arbeidsrecht. (Or. 2008 p 39 en aldaar vermelde verwijzingen)

In voorliggend geschil is de werkgever de verbintenis aangegaan de helft van de bijdrage in de hospitalisatieverzekering te blijven betalen ten voordele van de gepensioneerde werknemers en de werknemers met brugpensioen, in de mate zij ermee instemden de ander helft van de bijdrage te voldoen.

Het betreft een vordering die verband houdt met de arbeidsovereenkomst die tussen hen heeft bestaan en die zonder die arbeidsovereenkomst niet zou hebben bestaan.

Het hof is van oordeel dat art 15 WAO er derhalve op van toepassing is.

De heer L merkt echter terecht op dat de bijdrage van de werkgever jaarlijks verschuldigd was, zodat het een termijnschuld betrof, waarvan slechts betaling kon worden gevorderd op het ogenblik dat die schuld verviel. Art 2257 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt o.m. dat de verjaring niet loopt ten aanzien van een schuldvordering die op een bepaalde dag vervalt, zolang die dag niet is verschenen.

In een arrest van 13-11-2006, m.b.t. een geschil betreffende de uitbetaling van een pensioenkapitaal, verwees het Hof van Cassatie uitdrukkelijk naar die bepaling en besloot daaruit dat de verjaringstermijn niet begon te lopen de dag na diegene waarop de overeenkomst een einde had genomen, maar wél op het ogenblik

waarop de schuldvordering die uit de arbeidsovereenkomst ontstaat is vervallen en opeisbaar wordt (Cass. 13-11-2006, JTT 2007, 224) in dezelfde zin impliciet Cass.21.10.2002, RW 03-04,1344; Cass. 21.6.93 RW 93-94, 328.

De vennootschap meent ten onrechte dat de verjaring een aanvang heeft genomen vanaf de mededeling van haar brief van 22-12-2006 aan de heer L waarin zij hem ter kennis bracht dat zij haar bijdrage tot 25% zou verminderen met ingang van 1-1-2008 en geheel zou opheffen vanaf 1-1-2009.

De heer L kan bezwaarlijk stellen dat zij geen bewijs bijbrengt van het versturen van die brief nu hij die zelf in zijn stukkenbundel voorlegt.

Het was de vennootschap niet toegestaan eenzijdig haar contractuele verbintenissen te beëindigen. Zolang de vervaldatum van haar schuld niet was bereikt kon zij zich nog altijd bedenken en haar verbintenissen verder uitvoeren.

De persoonlijke bijdrage werd voor de personen die niet meer in dienst waren van de vennootschap éénmaal per jaar ingehouden. (zie brief van TEXACO van 18-12-2002 –stuk 1 de heer L)

Met betrekking tot de te betalen bijdrage voor 2008 was de vervaldatum kennelijk 1 januari, zodat de eenjarige verjaringstermijn van art 15 WAO op die datum een aanvang nam. Op het ogenblik dat de dagvaarding werd betekend was reeds meer dan een jaar verstreken, zodat voor die bijdrage de verjaring was ingetreden voor zover de vordering een contractuele grondslag had.

De bijdrage voor 2009 verviel echter pas op 1-1-2009 zodat voor de bijdrage van dat jaar, de vordering van de heer L wel tijdig werd ingesteld.

De heer L stelt dat het niet nakomen door de vennootschap van haar verbintenissen tevens een schending uitmaakt van een algemeen verbindend verklaarde CAO, zodat tevens de verjaringstermijn voorzien door art 26 voorafgaande titel wetboek van strafvordering voor de burgerlijke vordering uit een misdrijf van toepassing is. De verjaring gaat in op het ogenblik dat het strafbaar feit wordt gepleegd en de burgerlijke vordering kan niet verjaren zolang de strafvordering niet is verjaard.

Indien er daadwerkelijk sprake zou zijn van een inbreuk op een algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst, zou daaruit volgen dat de vordering in haar geheel niet verjaard is. De heer L dient daarvoor wel verdere bijzonderheden te

verstrekken m.b.t. de collectieve arbeidsovereenkomst waarop hij zich beroept.

De overeenkomst zelf waarin de verbintenis werd aangegaan wordt door geen der partijen voorgelegd.

Wel blijkt dat de vennootschap gedurende meer dan 12 jaar inderdaad de helft van de bijdrage hospitalisatieverzekering is blijven betalen.

In een brief van 18-12-2002 bij de overdracht van de verzekering van Winterthur naar Fortis/AG met ingang van 1-1-2003, deelde zij mee dat de aansluitingsvoorwaarden ongewijzigd bleven en de gepensioneerden en bruggepensioneerden aangesloten bleven en dat zij 50% van de bijdrage bleef betalen en de aangeslotene de andere helft. De premies wijzigden wel.

Daaruit kan een vermoeden worden geput dat de aangegane verbintenis inderdaad van blijvende aard was.

De vennootschap betwist dit, doch toont niet aan dat zij kon terugkomen op de aangegane verbintenis bij wijziging van de premiebedragen. Zij is er derhalve toe gehouden haar verbintenis verder uit te voeren.

Ook in het geval van andere gepensioneerde werknemers is de vennootschap er toe veroordeeld haar verbintenis verder na te komen. Het blijkt niet dat zij tegen die uitspraken is opgekomen. (Vonnis arbrb.Br. 20.5.2008 AR 11366/07)

OM DEZE REDENEN;

HET ARBEIDSHOF;

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en reeds in volgende mate gegrond;

Hervormt het bestreden vonnis;

Zegt voor recht dat de vordering niet is verjaard voor wat de bijdrage vanaf 2009 betreft;

Veroordeelt de bvba Delek Belgium ertoe vanaf 1.1.2009 50% van de premie voor de hospitalisatieverzekering te blijven betalen ten voordele van de heer L en zijn echtgenote te blijven betalen tot zijn overlijden of dat van zijn echtgenote voor zover de andere helft door hen wordt voldaan;

Veroordeelt de vennootschap tot de gerechtelijke intresten op de reeds vervallen bedragen;

Vooraleer definitief uitspraak te doen m.b.t. de voor 2008 gevorderde premie, heropent de debatten;

Nodigt appellanten ertoe uit de collectieve arbeidsovereenkomst voor te leggen waarop zij de vordering ex dilicto menen te kunnen steunen.

Staat appellante partijen toe besluiten neer te leggen uiterlijk op 5 juli 2011;

Staat geïntimeerde partij toe besluiten neer te leggen uiterlijk op 6 september 2011;

Stelt de heropening der debatten vast op de openbare terechtzitting van de 3de kamer van 11 oktober 2011 te 14uur in de zaal 0.6, Poelaertplein 3 te 1000 Brussel.

Aldus gewezen door de derde kamer van het arbeidshof en
ondertekend door:

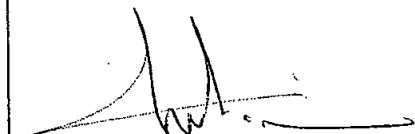
G. Balis, kamervoorzitter;

G. Jacobs, raadsheer in sociale zaken, als werkgever;

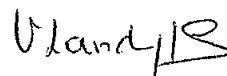
G. Tissen, raadsheer in sociale zaken, als werknemer-bediende;

Bijgestaan door

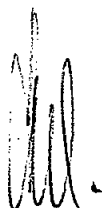
S. Van Landuyt, afgevaardigd griffier.

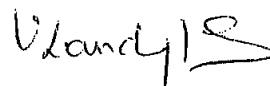
G. Balis

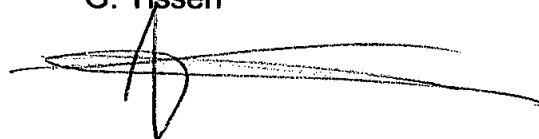
S. Van Landuyt

G. Jacobs

G. Tissen

En uitgesproken op de openbare terechtzitting van de derde kamer
van het arbeidshof te Brussel op 3 mei tweeduizend en elf door :

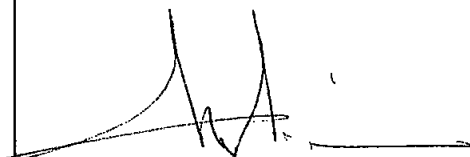
G. Balis

kamervoorzitter

Bijgestaan door

S. Van Landuyt

afgevaardigd griffier

G. Balis

S. Van Landuyt